

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 2014/60/ESB

2016/EES/44/34

frá 15. maí 2014

um skil á menningarminjum sem hafa verið fluttar ólöglega frá yfirráðasvæði aðildarríkis og breytingu á reglugerð (ESB) nr. 1024/2012 (endurúttefin) (*)

EVRÓPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFU,

með hliðsjón af sáttmálanum um starfshætti Evrópusambandsins, einkum 114. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar,

eftir að hafa lagt drög að lagagerð fyrir þjóðþingin,

í samræmi við almenna lagasetningar meðferð (1),

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Tilskipun ráðsins 93/7/EBE (2) hefur verið breytt í veigamiklum atriðum með tilskipunum Evrópuþingsins og ráðsins 96/100/EB (3) og 2001/38/EB (4). Þar sem um frekari breytingar verður að ræða er rétt að endurúttefa hana til glöggvunar.
- 2) Innri markaðurinn myndar svæði án innri landamæra þar sem tryggðir eru frjálsir vöruflutningar, frjáls för fólks, frjáls þjónustustarfsemi og frjálsir fjármagnsflutningar í samræmi við sáttmálann um starfshætti Evrópusambandsins. Samkvæmt 36. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins koma viðkomandi ákvæði um frjálsa vöruflutninga ekki í veg fyrir að leggja megi á innflutning, útflutning eða umflutning vara bönn eða höft sem réttmætast af vernd þjóðarverðmæta er hafa listrænt, sögulegt eða fornleifafræðilegt gildi.
- 3) Með skilmálum og innan marka 36. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins hafa aðildarríki rétt til að skilgreina þjóðarverðmæti sín og gera nauðsynlegar ráðstafanir til að vernda þau. Engu að síður gegnir Sambandið mikilvægu hlutverki við að hvetja til samstarfs milli aðildarríkja í því skyni að vernda menningararfleifð sem hefur gildi fyrir Evrópu, en slík þjóðarverðmæti eru hluti hennar.
- 4) Með tilskipun 93/7/EBE var tekið upp fyrirkomulag sem gerir aðildarríkjum kleift að tryggja að menningarminjum, sem eru flokkaðar sem þjóðarverðmæti í skilningi 36. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins, sem falla undir sameiginlega flokka menningarminja sem um getur í viðaukanum við þá tilskipun og hafa verið fluttar brott af yfirráðasvæði þeirra í bága við ráðstafanir aðildarríkja eða reglugerð ráðsins (EB) nr. 116/2009 (5), verði skilað aftur til yfirráðasvæðis þeirra. Sú tilskipun tekur einnig til menningarminja sem flokkast sem þjóðarverðmæti og eru óaðskiljanlegur hluti af opinberum söfnum eða eignaskrárm kirkjulegra stofnana sem heyra ekki undir þessa sameiginlegu flokka.

(*) Þessi ESB-gerð birtist í Stjtið. ESB L 159, 28.5.2014, bls. 1. Hennar var getið í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 121/2016 frá 3. júní 2016 um breytingu á II. viðauka (Tæknilegar reglugerðir, staðlar, prófanir og vottun) við EES-samninginn, biður birtingar.

(1) Afstaða Evrópuþingsins frá 16. apríl 2014 (hefur enn ekki verið birt í *Stjórnartíðindunum*) og ákvörðun ráðsins frá 8. maí 2014.

(2) Tilskipun ráðsins 93/7/EBE frá 15. mars 1993 um að skila menningarminjum sem hafa verið fluttar ólöglega frá yfirráðasvæði aðildarríkis (Stjtið. EB L 74, 27.3.1993, bls. 74).

(3) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 96/100/EB frá 17. febrúar 1997 um breytingu á viðauka við tilskipun 93/7/EBE um að skila menningarminjum sem hafa verið fluttar ólöglega frá yfirráðasvæði aðildarríkis (Stjtið. EB L 60, 1.3.1997, bls. 59).

(4) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2001/38/EB frá 5. júní 2001 um breytingu á tilskipun 93/7/EBE um að skila menningarminjum sem hafa verið fluttar ólöglega frá yfirráðasvæði aðildarríkis (Stjtið. EB L 187, 10.7.2001, bls. 43).

(5) Reglugerð ráðsins (EB) nr. 116/2009 frá 18. desember 2008 um útflutning á menningarverðmætum (Stjtið. ESB L 39, 10.2.2009, bls. 1).

- 5) Með tilskipun 93/7/EBE var komið á samvinnu stjórnvalda aðildarríkjanna, að því er varðar þjóðarverðmæti þeirra, í nánnum tengslum við samstarf þeirra við Alþjóðasamband sakamálaögreglu (Interpol) og aðrar þar til bærar stofnanir á sviði stolinna listaverka, þ.m.t. er skráning týndra, stolinna eða ólöglegra fluttra menningarminja sem heyra til þjóðarverðmæta þeirra og opinberra safna.
- 6) Málsmeðferðin, sem kveðið er á um í tilskipun 93/7/EBE, var fyrsta skrefið til að koma á samvinnu milli aðildarríkja á þessu sviði í tengslum við innri markaðinn, með það að markmiði að styrkja gagnkvæma viðurkenningu viðkomandi landslaga.
- 7) Með reglugerð (EB) nr. 116/2009, ásamt tilskipun 93/7/EBE, var innleitt kerfi Sambandsins til að vernda menningarminjar aðildarríkja.
- 8) Markmið tilskipunar 93/7/EBE var að tryggja að menningarminjum yrði skilað til þess aðildarríkis sem á yfirráðasvæðið þaðan sem þessar minjar voru fluttar brott ólöglega, án tillits til eignarréttar sem gildir um slíkar minjar. Beiting þeirrar tilskipunar hefur þó sýnt að það eru takmarkanir á fyrirkomulaginu sem á að tryggja að slíkum menningarminjum verði skilað. Í skýrslum um beitingu þeirrar tilskipunar er bent á hve sjaldan henni er beitt einkum vegna þess hve takmarkað gildissvið hennar er, en ástæðurnar eru skilmálarnir sem settir eru fram í viðaukanum við þá tilskipun, stuttur tími sem gert er ráð fyrir til að hefja málsmeðferð vegna skila og kostnaðurinn sem tengist málsmeðferðinni.
- 9) Vikka ætti gildissvið þessarar tilskipunar þannig að það nái til hvers konar menningarminja sem aðildarríki flokkar eða skilgreinir, samkvæmt landslögum eða stjórnsýslureglum, sem þjóðarverðmæti með listrænt, sögulegt eða fornfræðilegt gildi í skilningi 36. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins. Þannig ætti þessi tilskipun að taka til minja sem hafa sögulegt, steingervingafræðilegt, þjóðfræðilegt, myntfræðilegt eða vísindalegt gildi, hvort sem þær eru hluti af opinberum söfnum eða öðrum söfnum eða eru stakir hlutir, og hvort sem þær koma úr skipulegum eða óleyfilegum uppgrefti svo fremi að þær séu flokkaðar eða skilgreindar sem þjóðarverðmæti. Enn fremur þurfa menningarminjar, flokkaðar eða skilgreindar sem þjóðarverðmæti, ekki lengur að tilheyra flokkum eða uppfylla viðmiðanir er varða aldur þeirra og/eða fjárhagslegt gildi til þess að uppfylla skilyrði þess að þeim verði skilað á grundvelli þessarar tilskipunar.
- 10) Fjölbreytileikinn í fyrirkomulagi aðildarríkja við að vernda þjóðarverðmæti er viðurkenndur í 36. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins. Til þess að ýta undir gagnkvæmt traust, samstarfsvilja og gagnkvæman skilning milli aðildarríkja ætti að ákvarða umfang hugtaksins „þjóðarverðmæti“ innan ramma 36. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins. Aðildarríki ættu einnig að greiða fyrir því að menningarminjum verði skilað til þess aðildarríkis sem á yfirráðasvæðið þaðan sem þessar minjar voru fluttar brott ólöglega, án tillits til aðildardags þess aðildarríkis, og þau ættu að tryggja að skilum á slíkum minjum fylgi ekki óhóflegur kostnaður. Aðildarríki ættu að geta skilað menningarminjum, öðrum en þeim sem eru flokkaðar eða skilgreindar sem þjóðarverðmæti, svo fremi að þau virði viðkomandi ákvæði sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins, sem og menningarminjum sem voru fluttar ólöglega fyrir 1. janúar 1993.
- 11) Auka þarf samvinnu á sviði stjórnsýslu milli aðildarríkja svo að hægt sé að beita þessari tilskipun á skilvirkari og betur samræmdan hátt. Þess vegna ætti að krefjast þess að stjórnvöld vinni saman á skilvirkan hátt og skiptist á upplýsingum um menningarminjar sem eru fluttar ólöglega, og noti til þess upplýsingakerfið fyrir innri markaðinn („IM-upplýsingakerfið“) sem kveðið er á um í reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 1024/2012⁽⁶⁾. Til þess að bæta framkvæmd þessarar tilskipunar ætti að koma upp forritseiningu í IM-upplýsingakerfinu sem er sérsniðin fyrir menningarminjar. Einnig er æskilegt að önnur lögbær yfirvöld aðildarríkja noti sama kerfi, eftir því sem við á.
- 12) Til þess að tryggja vernd persónuupplýsinga ætti samvinna á sviði stjórnsýslu og upplýsingaskipti milli lögbærra yfirvalda að fylgja reglunum sem settar eru með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 95/46/EB⁽⁷⁾ og, að því marki sem IM-upplýsingakerfið er notað, reglugerð (ESB) nr. 1024/2012. Skilgreiningar í tilskipun 95/46/EB og reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins⁽⁸⁾ nr. 45/2001 ættu einnig að gilda að því er varðar þessa tilskipun.
- 13) Í ljós kom að fresturinn til að meta hvort menningarminjar, sem finnast í öðru aðildarríki, teljast menningarminjar í skilningi tilskipunar 93/7/EBE var of stuttur í raun. Af þeim sökum ætti að lengja hann í sex mánuði. Lengri tími

⁽⁶⁾ Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 1024/2012 frá 25. október 2012 um samvinnu á sviði stjórnsýslu fyrir tilstilli upplýsingakerfisins fyrir innri markaðinn og niðurfellingu á ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar 2008/49/EB (reglugerðin um IM-upplýsingakerfið) (Stjtið. ESB L 316, 14.11.2012, bls. 1).

⁽⁷⁾ Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 95/46/EB frá 24. október 1995 um vernd einstaklinga í tengslum við vinnslu persónuupplýsinga og um frjálsa miðlun slíkra upplýsinga (Stjtið. EB L 281, 23.11.1995, bls. 74).

⁽⁸⁾ Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 45/2001 frá 18. desember 2000 um vernd einstaklinga í tengslum við vinnslu persónuupplýsinga, sem stofnanir og aðilar Bandalagsins hafa unnið, og um frjálsa miðlun slíkra upplýsinga (Stjtið. EB L 8, 12.1.2001, bls. 1).

ætti að gera aðildarríkjum kleift að gera nauðsynlegar ráðstafanir til að varðveita menningarminjarnar og, eftir því sem við á, koma í veg fyrir aðgerðir til að komast hjá skilafærlinu.

- 14) Frestinn til að hefja málsmeðferð vegna skila ætti því að lengja í þrjú ár eftir að aðildarríkið, sem á yfirráðasvæðið þaðan sem menningarminjarnar voru fluttar brott ólöglega, kemst að raun um staðsetningu menningarminjanna og hver er handhafi þeirra eða vörsluaðili. Framlenging þessa tímabils ætti að greiða fyrir skilunum og vinna gegn ólöglegum brottflutningi á þjóðarverðmætum. Fyrir skýrleika sakir ætti að mæla fyrir um að frestur til að höfða mál hefjist á þeim degi sem stjórnvöldum aðildarríkisins, sem á yfirráðasvæðið þaðan sem menningarminjarnar voru fluttar brott ólöglega, bárust upplýsingarnar.
- 15) Í tilskipun 93/7/EBE er kveðið á um að ekki megi hefja málsmeðferð vegna skila meira en 30 árum eftir að minjarnar voru fluttar ólöglega frá yfirráðasvæði aðildarríkisins. Ef hins vegar er um að ræða minjar, sem eru hluti af opinberum söfnum og minjar sem tilheyra eignasöfnum kirkjulegra stofnana í aðildarríkjunum þar sem þær falla undir sérstakt verndarfyrirkomulag samkvæmt landslögum, gildir lengri frestur um málsmeðferð vegna skilanna í tilteknum tilvikum. Vegna þess að aðildarríki geta haft sérstakt verndarfyrirkomulag samkvæmt landslögum fyrir trúarlegar stofnanir aðrar en kirkjulegar ætti þessi tilskipun einnig á ná til þeirra trúarlegu stofnana.
- 16) Í niðurstöðum sínum um að koma í veg fyrir og berjast gegn afbrotum sem tengjast menningarverðmætum 13. og 14. desember 2011 viðurkenndi ráðið þörfina á að gera ráðstafanir til þess að koma í veg fyrir og berjast gegn afbrotum í tengslum við menningarminjar á skilvirkari hátt. Ráðið mæltist til þess að framkvæmdastjórnin styddi aðildarríkin við öfluga vernd menningarminja í því skyni að koma í veg fyrir og berjast gegn ólöglegum inn- og útflutningi og stuðla að viðbótarráðstöfunum eftir því sem við á. Auk þess mæltist ráðið til þess að aðildarríkin hugleiði að fullgilda samning Menningarmálastofnunar Sameinuðu þjóðanna (UNESCO) um leiðir til að banna og hindra ólöglegan innflutning, útflutning og yfirfærslu eignarhalds á menningarverðmætum sem undirritaður var í París 17. nóvember 1970 og samning Alþjóðastofnunar fyrir samræmingu í einkamálaarekstri (UNIDROIT) um stolnar menningarminjar eða ólöglegan útflutning á þeim, sem undirritaður var í Róm 24. júní 1995.
- 17) Æskilegt er að tryggja að allir þeir sem tengjast markaðnum viðhafi tilhlýðilega aðgát og árvekni í viðskiptum með menningarminjar. Afleiðingar þess að eignast menningarminjar sem fengnar eru ólöglega hafa því aðeins raunverulega letjandi áhrif ef auk bótagreiðslna verði handhafa skylt að sanna að tilhlýðileg aðgát og árvekni hafi verið viðhöfð. Til þess að ná markmiðum Sambandsins um að koma í veg fyrir og berjast gegn ólöglegum viðskiptum með menningarminjar ætti því þessi tilskipun að mæla fyrir um að handhafinn verði að leggja fram sönnun á því að hann hafi viðhaft tilhlýðilega aðgát og árvekni við öflun minjanna til þess að fá bætur.
- 18) Einnig væri gagnlegt fyrir aðila, einkum þá sem tengjast markaðnum, að hafa greiðan aðgang að opinberum upplýsingum um menningarminjar sem eru flokkaðar eða skilgreindar sem þjóðarverðmæti í aðildarríkjunum. Aðildarríki ættu að reyna að auðvelda aðgang að þessum opinberu upplýsingum.
- 19) Til þess að auðvelda samræmda túlkun á hugtakinu tilhlýðileg aðgát og árvekni ætti í þessari tilskipun að setja fram viðmiðanir, sem eru ekki tæmandi, en taka ber tillit til við að ákvarða hvort handhafinn hafi viðhaft tilhlýðilega aðgát og árvekni við öflun menningarminjanna.
- 20) Þar eð aðildarríkin geta ekki fyllilega náð markmiði þessarar tilskipunar, þ.e. að gera kleift að skila menningarminjum sem eru flokkaðar eða skilgreindar sem þjóðarverðmæti og hafa verið fluttar ólöglega frá yfirráðasvæði aðildarríkja, og þeim verður betur náð á vettvangi Sambandsins vegna umfangs þeirra og áhrifa, er Sambandinu heimilt að samþykkja ráðstafanir í samræmi við nálægðarregluna eins og kveðið er á um í 5. gr. sáttmálans um Evrópusambandið. Í samræmi við meðalhófsregluna, eins og hún er sett fram í þeirri grein, er ekki gengið lengra en nauðsyn krefur í þessari tilskipun til að ná því markmiði.
- 21) Þar sem verkefni nefndarinnar sem sett var á fót með reglugerð (EB) nr. 116/2009 urðu úrelt með niðurfellingu viðauka við tilskipun 93/7/EBE, ættu tilvisanir í þá nefnd að falla niður í samræmi við það. En til þess að viðhalda vettvangi til að skiptast á reynslu og góðum starfsvenjum við framkvæmd þessarar tilskipunar meðal aðildarríkja ætti framkvæmdastjórnin að setja saman sérfræðingahóp með sérfræðingum frá stjórnvöldum aðildarríkjanna, sem bera ábyrgð á framkvæmd þessarar tilskipunar, sem ættu m.a. að taka þátt í vinnunni við að sérsníða forritseiningu í IM-upplýsingakerfinu fyrir menningarminjar.
- 22) Þar sem viðaukinn við reglugerð (ESB) nr. 1024/2012 hefur að geyma skrá yfir ákvæði um samvinnu á sviði stjórnsýslu í gerðum Sambandsins, sem eru framkvæmd með IM-upplýsingakerfinu, ætti að breyta þeim viðauka svo að hann taki til þessarar tilskipunar.
- 23) Skyldan til að taka þessa tilskipun upp í landslög skal takmarkast við þau ákvæði þar sem gerð er efnisleg breyting í samanburði við fyrri tilskipanir. Skyldan til að taka óbreyttu ákvæðin upp leiðir af fyrri tilskipunum.

- 24) Þessi tilskipun hefur ekki áhrif á skuldbindingar aðildarríkjanna varðandi fresti þeirra til að lögleiða tilskipanirnar sem eru tilgreindar í B-hluta I. viðauka.

SAMBÝKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Þessi tilskipun gildir um skil á menningarminjum sem aðildarríki flokkar eða skilgreinir sem þjóðarverðmæti, eins og um getur í 1. lið 2. gr., sem hafa verið fluttar ólöglega frá yfirráðasvæði þess aðildarríkis.

2. gr.

Í þessari tilskipun er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

- 1) „menningarminjar“: hlutur sem aðildarríki flokkar eða skilgreinir, áður en eða eftir að hann er fluttur ólöglega frá yfirráðs­væði þess aðildarríkis, að heyrir til „þjóðarverðmæta er hafa listrænt, sögulegt eða fornleifafræðilegt gildi“ samkvæmt landslög­gjöf eða stjórnsýslumeðferð í skilningi 36. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins.,
- 2) „fluttar ólöglega frá yfirráðs­væði aðildarríkis“:
 - a) fluttar frá yfirráðas­væði aðildarríkis í bága við reglur þess um vernd þjóðarverðmæta eða í bága við reglugerð (EB) nr. 116/2009, eða
 - b) ekki skilað í lok tímabils fyrir lög­mætan tímabundinn brottflutning, eða hvers konar brot á öðrum skilyrðum um slíkan tímabundinn brottflutning,
- 3) „aðildarríki sem leggur fram beiðni“: aðildarríkið sem á yfirráðas­væðið þaðan sem menningarminjarnar voru fluttar ólöglega,
- 4) „aðildarríki sem beiðni er beint til“: aðildarríki sem á yfirráðas­væðið þar sem menningarminjar, sem voru fluttar brott frá yfirráðas­væði annars aðildarríkis ólöglega, eru staðsettar,
- 5) „skil“: efnisleg skil á menningarminjum til yfirráðas­væðis aðildarríkisins sem leggur fram beiðnina,
- 6) „handhafi“: sá sem hefur menningarminjarnar undir höndum fyrir eigin reikning,
- 7) „vörsluaðili“: sá sem hefur menningarminjarnar undir höndum fyrir þriðja aðila,
- 8) „opinber söfn“: söfn, sem skilgreind eru opinber í samræmi við löggjöf aðildarríkis, sem eru eign þess aðildarríkis, staðar- eða svæðisyfirvalds innan þess aðildarríkis eða stofnunar á yfirráðas­væði þess aðildarríkis þegar slík stofnun er í eigu eða að verulegu leyti fjármögnuð af viðkomandi aðildarríki eða staðar- eða svæðisyfirvaldi.

3. gr.

Menningarminjum, sem hafa verið fluttar frá yfirráðas­væði aðildarríkis ólöglega, skal skilað í samræmi við málsmeðferðina og þær aðstæður sem kveðið er á um í þessari tilskipun.

4. gr.

Hvert aðildarríki skal tilnefna eitt eða fleiri stjórnvöld til að annast verkefni­n sem kveðið er á um í þessari tilskipun.

Aðildarríki skulu tilkynna framkvæmdastjórninni um öll þau stjórnvöld sem þau tilnefna samkvæmt þessari grein.

Framkvæmdastjórnin skal birta skrá yfir þessi stjórnvöld og hvers konar breytingar varðandi þau í C -deild *Stjórnartíðinda Evrópusambandsins*.

5. gr.

Stjórnvöld aðildarríkja skulu vinna saman og stuðla að samráði milli lögbærra lands­yfirvalda aðildarríkjanna. Þau síðarnefndu skulu einkum:

- 1) þegar aðildarríkið sem leggur fram beiðnina fer fram á það, leita eftir tilteknum menningarminjum sem hafa verið fluttar ólöglega frá yfirráðas­væði þess og staðfesta deili á handhafanum og/eða vörsluaðilanum. Í beiðninni skulu koma fram allar nauðsynlegar upplýsingar til að greiða fyrir leitinni með sérstakri tilvísun til þess staðar þar sem minjarnar eru eða taldar vera,
- 2) tilkynna hlutaðeigandi aðildarríkjum þegar menningarminjar finnast á þeirra eigin yfirráðas­væði og gildar ástæður eru til að telja að þær hafi verið fluttar ólöglega frá yfirráðas­væði annars aðildarríkis,

- 3) gera lögbærum yfirvöldum aðildarríkisins, sem leggur fram beiðnina, kleift að athuga hvort minjarnar sem um er að ræða séu menningarminjar svo fremi að athuginin fari fram innan sex mánaða frá tilkynningunni sem kveðið er á um í 2. lið. Ef hún fer ekki fram innan þess tímabils, sem mælt er fyrir um, eiga 4. og 5. liður ekki lengur við,
- 4) gera nauðsynlegar ráðstafanir, í samstarfi við hlutaðeigandi aðildarríki, til efnislegrar varðveislu menningarminjanna,
- 5) koma í veg fyrir hvers konar aðgerðir til að komast hjá skilaferlinu með nauðsynlegum bráðabirgðaráðstöfunum,
- 6) vera milliliður milli handhafa og/eða vörsluaðila og aðildarríkisins sem leggur fram beiðnina með tilliti til þess að skila minjunum. Í því skyni geta lögbær yfirvöld aðildarríkisins sem beiðninni er beint til, með fyrirvara um 6. gr., fyrst greitt fyrir framkvæmd gerðardómsmeðferðar í samræmi við landslöggjöf aðildarríkisins, sem beiðninni er beint til, og að því tilskildu að aðildarríkið, sem leggur fram beiðnina og handhafinn eða vörsluaðilinn veiti formlegt samþykki sitt.

Við samstarf og samráð sín á milli skulu stjórnvöld aðildarríkjanna nota forritseiningu í upplýsingakerfinu fyrir innri markaðinn (IM-upplýsingakerfinu), sem komið var á með reglugerð (ESB) nr. 1024/2012, sem er sérsniðin fyrir menningarminjar. Þau geta einnig notað IM-upplýsingakerfið til að miðla upplýsingum sem tengjast viðkomandi máli um menningarminjar sem hefur verið stolið eða fluttar ólöglega frá yfirráðasvæði þeirra. Aðildarríki skulu ákveða hvort önnur lögbær yfirvöld nota IM-upplýsingakerfið að því er varðar þessa tilskipun.

6. gr.

Aðildarríkið sem leggur fram beiðnina getur hafið málsmeðferð fyrir valdbærum dómstóli í aðildarríkinu, sem beiðninni er beint til, gegn handhafa eða, ef ekki er um hann að ræða, vörsluaðila, í þeim tilgangi að tryggja að menningarminjunum, sem voru fluttar ólöglega frá yfirráðasvæði þess, verði skilað.

Einungis er heimilt að höfða mál þegar skjalinu til að hefja málsmeðferðina fylgir:

- a) skjal þar sem hlutnum sem beiðnin tekur til er lýst og fram kemur að hann telst til menningarminja,
- b) yfirlýsing frá lögbærum yfirvöldum aðildarríkisins sem leggur fram beiðnina um að viðkomandi menningarminjar hafi verið fluttar ólöglega frá yfirráðasvæði þess.

7. gr.

Lögbær stjórnvöld aðildarríkisins sem leggur fram beiðnina skulu þegar í stað tilkynna lögbærum stjórnvöldum aðildarríkisins sem leggur fram beiðnina að málsmeðferð hafi verið hafin í þeim tilgangi að tryggja að viðkomandi minjum verði skilað.

Lögbær stjórnvöld aðildarríkisins sem beiðninni er beint til skulu þegar í stað tilkynna það stjórnvöldum hinna aðildarríkjanna.

Upplýsingaskiptin skulu fara fram um IM-upplýsingakerfið í samræmi við gildandi lagaákvæði um vernd persónuupplýsinga og einkalífs, með fyrirvara um þann möguleika að lögbær stjórnvöld noti aðrar samskiptaaðferðir auk IM-upplýsingakerfisins.

8. gr.

1. Aðildarríki skulu kveða á um í löggjöf sinni að málsmeðferð vegna skila á grundvelli þessarar tilskipunar megi ekki höfða meira en þremur árum eftir að lögbær stjórnvöld aðildarríkisins sem leggur fram beiðnina fær vitneskju um hvar menningarminjarnar er að finna og hver handhafi eða vörsluaðili þeirra er.

Slíka málsmeðferð má, í öllum tilvikum, ekki hefja meira en 30 árum eftir að minjarnar voru fluttar ólöglega frá yfirráðasvæði aðildarríkisins sem leggur fram beiðnina.

Ef hins vegar minjar eru hluti af opinberum söfnum, sem skilgreind eru í 8. lið 2. gr., eða tilheyra eignasafni kirkjulegra stofnana eða annarra trúarlegra stofnana í aðildarríkjunum þar sem þær falla undir sérstakt verndarfyrirkomulag samkvæmt landslögum, skal frestur til að hefja málsmeðferð vegna skila vera 75 ár, nema í aðildarríkjum þar sem ekki er frestur til að hefja málsmeðferð eða, ef um er að ræða tvíhliða samninga milli aðildarríkja, þar sem kveðið er á um tímabil sem varir lengur en í 75 ár.

2. Ekki er heimilt að höfða mál vegna skila ef brottflutningur menningarminjanna frá yfirráðasvæði aðildarríkisins, sem leggur fram beiðnina, er ekki lengur ólöglegur þegar á að hefja málsmeðferðina.

9. gr.

Ef ekki er kveðið á um annað í 8. og 14. gr. skal valdbær dómstóll fyrirskipa að menningarminjunum, sem um er að ræða, verði skilað ef staðfest er að þær teljast menningarminjar í skilningi 1. liðar 2. gr. og að þær hafi verið fluttar ólöglega brott frá yferráðasvæðinu.

10. gr.

Ef fyrirskipað er að minjunum verði skilað skal valdbær dómstóll í aðildarríkinu, sem beiðninni er beint til, dæma handhafanum sanngjarnar bætur, í samræmi við aðstæður málsins, svo fremi að handhafinn sýni fram á að hann hafi viðhaft tilhlýðilega aðgát og árvekni við öflun minjanna.

Þegar ákvarðað er hvort handhafinn hafi viðhaft tilhlýðilega aðgát og árvekni skal taka tillit til allra aðstæðna við öflun minjanna, einkum upplýsingaskjala um uppruna þeirra, heimildar til brottflutnings, sem krafist er samkvæmt lögum aðildarríkisins sem leggur fram beiðnina, um hvers konar málsaðila er að ræða, verðsins sem er greitt, hvort handhafinn hafi flett upp í aðgengilegri skrá yfir stolnar menningarminjar og hvers konar viðkomandi upplýsinga sem hann hefði getað aflað sér með góðu móti eða hverra annarra ráðstafana sem skynsamur aðili hefði gripið til í aðstæðunum.

Ef um er að ræða gjöf eða arf skal handhafinn ekki vera í hagstæðari stöðu en aðilinn sem hann fékk minjarnar frá með þessum hætti.

Aðildarríkið sem leggur fram beiðnina skal greiða þessar bætur þegar minjunum hefur verið skilað.

11. gr.

Aðildarríkið, sem leggur fram beiðnina, skal bera kostnað sem stofnað er til við framkvæmd ákvörðunar þar sem fyrirskipað er að menningarminjum skuli skilað. Sama gildir um kostnaðinn við ráðstafanirnar sem um getur í 4. lið 5. gr.

12. gr.

Greiðsla á sanngjörnum bótum og útgjöldunum sem um getur í 10. og 11. gr., eftir því sem við á, skal ekki hafa áhrif á rétt aðildarríkisins, sem leggur fram beiðnina, til að grípa til aðgerða í því skyni að endurheimta þessar fjárhæðir frá þeim aðilum sem bera ábyrgð á ólöglegum brottflutningi menningarminjanna frá yferráðasvæði þess.

13. gr.

Um eignarhald menningarminjanna eftir að þeim hefur verið skilað skal fara eftir lögum aðildarríkisins sem leggur fram beiðnina.

14. gr.

Þessi tilskipun skal einungis gilda um menningarminjar, sem hafa verið fluttar ólöglega frá yferráðasvæði aðildarríkis, þann 1. janúar 1993 eða síðar.

15. gr.

1. Hvert aðildarríki getur beitt fyrirkomulaginu, sem er kveðið á um í þessari tilskipun, um að menningarminjum, öðrum en þeim sem eru skilgreindar í 1. lið 2. gr., verði skilað.
2. Hvert aðildarríki getur beitt fyrirkomulaginu, sem er kveðið á um í þessari tilskipun, á beiðnir um að menningarminjum, sem hafa verið fluttar ólöglega frá yferráðasvæði annars aðildarríkis fyrir 1. janúar 1993, verði skilað.

16. gr.

Þessi tilskipun skal ekki hafa áhrif á einkamál eða refsímál sem aðildarríkið, sem leggur fram beiðnina, og/eða eigandi menningarminja, sem hefur verið stolið, kunna að höfða á grundvelli landslaga í aðildarríkjunum.

17. gr.

1. Eigi síðar en 18. desember 2020 og á fimm ára fresti eftir það skulu aðildarríki leggja skýrslu fyrir framkvæmdastjórnina um beitingu þessarar tilskipunar.
2. Á fimm ára fresti skal framkvæmdastjórnin leggja skýrslu fyrir Evrópuþingið, ráðið og efnahags- og félagsmálanefnd Evrópusambandsins um endurskoðun á beitingu og skilvirkni þessarar tilskipunar. Skýrslunni skulu fylgja viðeigandi tillögur ef nauðsyn krefur;

18. gr.

Bæta skal eftirfarandi liðum við viðaukann við reglugerð (ESB) nr. 1024/2012:

- „8. Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2014/60/ESB frá 15. maí 2014 um skil á menningarminjum sem hafa verið fluttar ólöglega frá yfirráðasvæði aðildarríkis og breytingu á reglugerð (ESB) nr. 1024/2012 ⁽¹⁾: 5. og 7. gr.

⁽¹⁾ Stjóttíð. ESB L 159, 28.5.2014, bls. 1.“

19. gr.

1. Eigi síðar en 18. desember 2015 skulu aðildarríki samþykkja nauðsynleg lög og stjórnarsýslufyrirmæli til að fara að 2. gr. (1. liður), 5. gr. (3. liður fyrstu málsgreinar), 5. gr. (önnur málsgrein), 7. gr. (þriðja málsgrein), 8. gr. (1. mgr.), 10. gr. (fyrsta og önnur málsgrein) og 17. gr. (1. mgr.) þessarar tilskipunar.

Þau skulu þegar í stað senda framkvæmdastjórninni texta þessara ráðstafana.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Í þeim skal einnig vera yfirlýsing um að líta beri á tilvísanir í gildandi lögum og stjórnarsýslufyrirmælum í tilskipunina, sem er felld niður með þessari tilskipun, sem tilvísanir í þessa tilskipun. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun og hvernig yfirlýsingin skal sett fram.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni texta helstu ákvæða í landslögum sem þau samþykkja á því sviði sem tilskipun þessi nær til.

20. gr.

Tilskipun 93/7/EBE, eins og henni var breytt með tilskipununum sem tilgreindar eru í A-hluta I. viðauka, er felld úr gildi frá og með 19. desember 2015, með fyrirvara um skuldbindingar aðildarríkjanna að því er varðar fresti til að leiða í landslög tilskipanirnar sem eru tilgreindir í B-hluta I. viðauka.

Líta ber á tilvísanir í niðurfelldu tilskipunina sem tilvísanir í þessa tilskipun og skulu þær lesnar með hliðsjón af samsvörunartöflunni í II. viðauka.

21. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*.

Ákvæði 2. gr. (2.–8. liðir), 3. og 4. gr., 5. gr. (1. og 2. liður og 4.–6. liðir fyrstu málsgreinar), 6. gr., 7. gr. (fyrsta og önnur málsgrein), 8. gr. (2. mgr.), 9. gr., 10. gr. (þriðja og fjórða málsgrein) og 11.–16. gr. skulu gilda frá 19. desember 2015.

22. gr.

Tilskipuninni er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 15. maí 2014.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

M. SCHULZ

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

D. KOURKOULAS

forseti.

I. VIÐAUKI

A-HLUTI

Niðurfelld tilskipun með lista yfir síðari breytingar hennar**(sem um getur í 20. gr.)**

Tilskipun ráðsins 93/7/EBE	(Stjtið. EB L 74, 27.3.1993, bls. 74).
Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 96/100/EB	(Stjtið. EB L 60, 1.3.1997, bls. 59).
Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2001/38/EB	(Stjtið. EB L 187, 10.7.2001, bls. 43).

B-HLUTI

Listi yfir fresti til að leiða í landslög**(sem um getur í 20. gr.)**

Tilskipun	Frestur til lögleiðingar
93/7/EBE	15.12.1993 (15.3.1994 fyrir Belgíu, Þýskaland og Holland)
96/100/EB	1.9.1997
2001/38/EB	31.12.2001

II. VIÐAUKI

Samsvörunartafla

Tilskipun 93/7/EBE	Þessi tilskipun
—	1. gr.
Fyrsti undirliður 1. liðar 1. gr.	1. liður 2. gr.
Inngangshluti í öðrum undirlið 1. liðar 1. gr.	—
Fyrsta setning fyrsta undirliðar í öðrum undirlið 1. liðar 1. gr.	—
Önnur setning fyrsta undirliðar í öðrum undirlið 1. liðar 1. gr.	8. liður 2. gr.
Annar undirliður í öðrum undirlið 1.°liðar 1.°gr.	—
Fyrsti undirliður 2. liðar 1. gr.	a-liður 2. liðar 2. gr.
Annar undirliður 2. liðar 1. gr.	b-liður 2. liðar 2. gr.
3.–7. liður 1. gr.	3.–7. liður 2. gr.
2. gr.	3. gr.
3. gr.	4. gr.
Inngangshluti 4. gr.	Inngangshluti fyrstu málsgreinar 5. gr.
1. og 2. liður 4. gr.	1. og 2. liður fyrstu málsgreinar 5. gr.
3. liður 4. gr.	3. liður fyrstu málsgreinar 5. gr.
4.–6. liður 4. gr.	4.–6. liður fyrstu málsgreinar 5. gr.
—	Önnur málsgrein 5. gr.
Fyrsta málsgrein 5. gr.	Fyrsta málsgrein 6. gr.
Fyrsti undirliður annarrar málsgreinar 5. gr.	a-liður annarrar málsgreinar 6. gr.
Annar undirliður annarrar málsgreinar 5. gr.	b-liður annarrar málsgreinar 6. gr.
Fyrsta málsgrein 6. gr.	Fyrsta málsgrein 7. gr.
Önnur málsgrein 6. gr.	Önnur málsgrein 7. gr.
—	Þriðja málsgrein 7. gr.
1. og 2. mgr. 7. gr.	1. og 2. mgr. 8. gr.
8. gr.	9. gr.
Fyrsta málsgrein 9. gr.	Fyrsta málsgrein 10. gr.
Önnur málsgrein 9. gr.	—
—	Önnur málsgrein 10. gr.
Þriðja og fjórða málsgrein 9. gr.	Þriðja og fjórða málsgrein 10. gr.
10.–15. gr.	11.–16. gr.
1. og 2. mgr. 16. gr.	1. og 2. mgr. 17. gr.
3. mgr. 16. gr.	—
4. mgr. 16. gr.	—
17. gr.	—
—	18. gr.
18. gr.	19. gr.
—	20. gr.
—	21. gr.

Tilskipun 93/7/EBE	Þessi tilskipun
19. gr.	22. gr.
Viðauki	—
—	I. viðauki
—	II. viðauki